

PUOLUSTUKSESTA HYÖKKÄYKSEEN

Vakaan konservatiivisen „Temps” * lehden erikoiskirjeenvaihtaja sähkötti tähän lehteen Pietarista syyskuun 21 (8) pnä:

„Toissa yönä 70 henkilöä käsittävä ryhmä hyökkäsi Riian keskusvankilaan, katkaisi puhelinlinjat ja köysitikkaiden avulla tunkeutui vankilan pihalle. Pihalla käytiin tuima ottelu, jossa kaksi vanginvartijaa sai surmansa ja kolme haavoittui vaikeasti. Mielenosoittajat vapauttivat silloin kaksi poliittista, jotka oli vedetty sota-oikeuteen ja odottivat kuolemantuomiota. Mielenosoittajia, jotka kahta kiinni saatua ja vangittua lukuunottamatta ehtivät paeta, takaa-ajettaessa sai surmansa yksi agentti ja muutamia poliiseja haavoittui”.

Siis asiat kuitenkin menevät eteenpäin! Aseistautuminen kuitenkin edistyy huolimatta suunnattomista, kerrassaan sanoin kuvaamattomista vaikeuksista. Yksilöterrori, tuo intelligenttiheikkouden aikaansaannos, jää menneisyyteen. Sen sijaan, että hukattaisiin kymmeniä tuhansia ruplia ja suuria määriä vallankumouksellista voimaa jonkin Sergein (joka vallankumouksellisesti Moskovaa melkeinpä paremmin kuin monet vallankumousmiehet) murhaamiseen, „kansan nimessä” murhaamiseen,— sen sijaan ryhdytään sotatoimiin *yhdessä kansan kanssa*. Silloin aseellisen taistelun pioneerit ei ainoastaan sanoissa, vaan teoissa sulautuvat yhteen joukkojen kanssa, asettuvat proletariaatin taisteluryhmien ja osastojen johtoon, kasvattavat kansalaissodan tulessa *kymmeniä kansanjohtajia*, jotka huomenna, työväen kapinan päivänä, pystyvät auttamaan kokemuksellaan ja sankarillisella uljuudellaan tuhansia ja kymmeniä tuhansia työläisiä.

Tervehdys Riian vallankumouksellisen osaston sankareille! Olkoon heidän saavutuksensa rohkaisuna ja

* — „Aika”. Toim.

esimerkkinä sosialidemokraattisille työläisille kautta Venäjän. Eläköön kansan vallankumousarmeijan esitaistelijat! Katsokaapa, millaiseen menestykseen, jopa puhtaasti sotilaalliselta näkökannalta, päätyi riikalaisten yritys. Vihollisen puolella sai surmansa kolme ja haavoittui luultavasti 5—10 henkeä. Meidän menetyksemme: kaikkiaan kaksi — luultavasti haavoittuneita ja sen vuoksi vihollisen vangiksi joutuneita. Sotasaaliimme — kaksi vankeudesta pois temmattua vallankumousjohtajaa. Mutta sehän on loistava voitto!! Se on oikea voitto, kun on taisteltu kiireestä kantapäihin aseistettua vihollista vastaan. Se ei ole enää salaliitto jotain vihattua persoonaa vastaan, ei kostoteko, ei epätoivon purkaus eikä pelkkä „peloitus”, — ei, se on harkittua ja valmisteltua, voimasuhteen kannalta laskelmoitua vallankumousarmeijan osastojen toiminnan alkua. Tällaisten 25—75 henkeä käsittävien osastojen lukumäärä voidaan jokaisessa suuressa kaupungissa ja usein suuren kaupungin esikaupunginosissa kohottaa useampiin kymmeneen. Työläiset lähtevät sadoittain näihin osastoihin, on vain viipymättä ryhdyttävä laajalti propagoimaan tätä aatetta, muodostamaan näitä osastoja, varustamaan niitä kaikenlaisilla aseilla, puukoista ja revolvereista aina pommeihin asti, antamaan näille osastoille sotilaallista koulutusta ja sotilaallista kasvatusta.

Onneksi ovat menneet ne ajat, jolloin vallankumouksellisen kansan puutteessa vallankumousta „tekivät” vallankumoukselliset terroristiyksilöt. Pommi on lakannut ole-masta „pomminheitäjä”-yksilön ase. Siitä on tulemassa *kansan aseistuksen välttämätön oleellinen osa*. Sotatekniikan muuttuessa muuttuvat katutaistelun keinot ja menetelmät ja niiden pitääkin muuttua. Me kaikki tutkimme nyt (ja teemme hyvin, kun tutkimme) barrikadien rakentamista ja niiden puolustamistaitoa. Mutta tämän vanhan hyödyllisen asian vuoksi ei pidä unohtaa sotatekniikan uusimpia askelia. Edistys räjähdysaineiden käytössä on tuonut eräitä uutuuksia tykistöalalle. Japanilaiset osoittautuivat venäläisiä voimakkaammiksi osittain siksikin, että he osasivat paljon paremmin käsitellä räjähdysaineita. Mitä voimakkaimpien räjähdysaineiden laaja käyttö on viime sodan eräs hyvin luonteellinen erikoisuus. Ja nämä, koko maailmassa nyt yleisesti tunnustetut, sotataidon mestarit, japanilaiset, ovat myös ottaneet käytäntöön *käsipommin*, jota he erinomaisesti

käyttivät Port Arthuria vastaan. Ottakaamme oppia japanilaisilta! Alkäämme masentuko niiden kovien vastoinkäymisten vuoksi, joita aseiden joukkokuljetusyrityksissä saadaan kokea. Mitkään vastoinkäymiset eivät saa murretuksi sellaisten ihmisten energiaa, jotka tuntevat ja todellisuudessa näkevät kiinteän yhteytensä vallankumoukselliseen luokkaan, jotka käsittävät, että heidän lähimpien taistelupäämääriensä puolesta on nyt noussut todellakin koko kansa. Pommien valmistus on mahdollista kaikkialla ja joka paikassa. Niitä valmistetaan nyt Venäjällä paljon laajemmassa mitassa kuin kukaan meistä tietää (ja jokainen sosialidemokraattisen järjestön jäsen nähtävästi tietää useampiakin esimerkkejä verstaiden järjestämisestä). Niitä valmistetaan verrattomasti paljon laajemmassa mitassa kuin poliisi tietää (ja se tietää luultavasti enemmän kuin vallankumoukselliset erinäisissä järjestöissä). Mikään voima ei pysty vastustamaan vallankumousarmeijan osastoja, jotka aseistautuvat pommeilla ja eräänä kauniina yönä tekevät yhtäkaa useampia sellaisia hyökkäyksiä kuin oli Riiasa, joiden jälkeen — se on viimeinen ja tärkein ehto — nousee satoja tuhansia työläisiä, jotka eivät ole unohtaneet „rauhallista” tammikuun yhdeksättä päivää ja intomielisesti janoavat aseistettua tammikuun yhdeksättä päivää.

Tapahtumat Venäjällä kulkevat ilmeisesti siihen suuntaan. Syventykää noihin legaalisten sanomalehtien tiedoituksiin pommeista, joita on löydetty höyrylaivojen rauhallisten matkustajain koreista. Lukekaa harkiten noita uutisia *sadoista* hyökkäyksistä poliisien ja sotilashenkilöiden kimppeun, *kymmenistä* paikalla surmansa saaneista ja *kymmenistä* vaikeasti haavoittuneista viimeisten kahden kuukauden ajalta. Jopa petturimais-porvarillisen „Osvobozhdenijen”, joka tuomitsee aseellisen kapinan „mielettömän” ja „rikollisen” julistamisen, kirjeenvaihtajatkin myöntävät, että traagilliset tapahtumat eivät ole vielä milloinkaan olleet niin lähellä kuin nyt.

Siis työhön käsiksi, toverit! Olkoon kukin omalla paikallaan. Muistakoon jokainen työläiskerho, että ellei tänään niin huomenna tapahtumat saattavat vaatia siltä johtavaa osallistumista viimeiseen ja ratkaisevaan taisteluun.